

gennem de ønskede oplysninger, og foranstaltningen står i rimeligt forhold til forbrydelsens karakter,
eller

- 3) det må antages, at det kun ved hjælp af de ønskede oplysninger er muligt at finde frem til den, der gør sig skyldig i gentagne fredskrænkelser som omhandlet i straffelovens § 265.

I påtrængende tilfælde kan politiet uden forudgående retskendelse træffe bestemmelse som i 1. stykke nævnt. § 750 a, 3. stykke, finder da tilsvarende anvendelse.“

Til § 814.

I § 814, 2. stk., 1. punktum, indsættes efter „§§ 746“: „750 a og b“. Endvidere indsættes efter „beslaglæggelsen“: „telefonaflytningen m. v.“

Bemærkninger til lovforslaget.

I § 17, 1. stykke, i lov nr. 84 af 11. maj 1897 om telegrafer og telefoner bestemmes bl. a., at de under statstelefonvæsenet ansatte tjenestemænd er forpligtede til for alle uvedkommende at hemmeligholde telefonsamtaler såvel som navnene på de gennem telefonen samtalende personer. Tilsvarende bestemmelser er optaget i koncessionerne for de private telefonselskaber.

Den her fastslåede hemmeligholdelsespligt er, som det fremgår af bestemmelsens ordlyd, ikke undtagelsesfri, idet den kun gælder over for „uvedkommende“. Men hvem der i denne forbindelse kan anses for rette vedkommende, er ikke fastslået i loven.

Det kan imidlertid ikke underkastes tvivl, at brud på telefonhemmeligheden i visse tilfælde må kunne ske i henhold til retskendelse, når hensynet til efterforskningen af forbrydelser gør det nødvendigt, ligesom der i henhold til retskendelse kan gøres brud på brevhemmeligheden og boligens ukrænkelighed henholdsvis ved tilbageholdelse og udlevering af breve efter retsplejelovens § 750 og ved ransagning efter dens §§ 755—758.

I lighed med de sidstnævnte regler er det endvidere nødvendigt, at der er adgang for politiet til i påtrængende tilfælde at foretage indgreb i telefonhemmeligheden uden forudgående retskendelse, når øjemedet ville forspildes, dersom retskendelse skulle afventes. Man henleder i denne forbindelse opmærksomheden på straffelovens § 141, hvorefter det under strafansvar er pålagt den, der er vidende om, at nogen af de i straffelovens §§ 98, 99, 102, 106, 109, 110, 111, 112, og 113 omhandlede forbrydelser mod staten eller de øverste statsmyndigheder eller en forbrydelse, der medfører fare for menneskers liv eller velfærd, eller for betydelige samfundsværdier, tilsigtes begået, at gøre, hvad der står i hans magt for at forebygge forbrydelsen eller dens følger, om fornødent ved anmeldelse til øvrigheden. I disse tilfælde foreligger der altså ikke blot en ret, men tillige en pligt for telefonpersonalet til at give politiet

oplysning om telefonsamtaler, forsåvidt det er nødvendigt for at forebygge en af de nævnte alvorlige forbrydelser.

Hvorledes grænserne på dette område bør drages, har imidlertid på grund af manglen af almindelige lovbestemmelser om spørgsmålet givet anledning til tvivl.

Der blev derfor i 1914 truffet aftale mellem Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab og politidirektøren i København om, at oplysninger om, fra hvilket nummer en bestemt samtale har været ført, kunne forlanges af opdagelsesbetjente, og at aflytning af telefonsamtaler kunne ske efter skriftlig anmodning fra vedkommende overordnede politimyndighed.

I 1917 blev der endvidere truffet en mundtlig aftale mellem ministeriet for offentlige arbejder, justitsministeriet og Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab om, at chefen for statspolitiet og politidirektøren i København var berettiget til uden retskendelse at erholde oplysninger, herunder ved aflytning, om de førte samtaler. Den samme adgang fik departementschefen i justitsministeriet og senere visse embedsmænd under udenrigsministeriet.

Da Kjøbenhavns Telefon Aktieselskab ikke anså de således aftalte regler for tilstrækkelig klare og faste at arbejde med for selskabets personale, rettede det i 1934 en henvendelse til ministeriet for offentlige arbejder om at få udfærdiget nærmere regler om spørgsmålet. Denne henvendelse resulterede i en under 22. april 1938 af ministeriet for offentlige arbejder efter samråd med justitsministeriet udfærdiget instruks, der er ændret den 7. november 1947. Instruksen findes optrykt som bilag til nærværende lovforslag.

I afsnit I fastslås den almindelige hemmeligholdelsespligt, medens afsnit II og III giver regler om telefonselskabernes pligt til at efterkomme henholdsvis retskendelser og henvendelser fra politiet angående meddelelse af oplysninger om telefonsamtaler.